

MARIE NIEHOFF

přeložila Zuzana Kyllerová



VZESTUP KRÁLOVNY

SÉRIE KRVAVÁ NEVĚSTA

ROMÁN

VZESTUP KRÁLOVNY

MARIE NIEHOFF



VZESTUP KRÁLOVNY

KRVAVÁ NEVĚSTA

DÍL II.

PŘELOŽILA
ZUZANA KYLLEROVÁ



UPOZORNĚNÍ NA CITLIVÝ OBSAH:

Druhý díl dílogie Krvavá nevěsta je mnohem temnější než první. Hlavní hrdina někoho mučí, aby získal informace, bije ho a zlomí mu rameno. Dále se v textu objevuje sexuální scéna mezi hlavními postavami, která je v zásadě postavená na jejich vzájemném souhlasu, ovšem charakterizuje ji silné dominantní chování a hrubost ze strany mužského protagonisty. Tuto knihu prosím čtete, jen pokud se na takový obsah cítíte.

Original Title: The Queen Will Rise (Vampire Royals, band 2)
Copyright © 2024 by Rowohlt Verlag GmbH, Hamburg

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zuzana Kyllarová, 2026
Cover © ZERO Werbeagentur, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8679-4

Pro Anne

Za to, co je teď, a ještě za mnohem více.

PLAYLIST

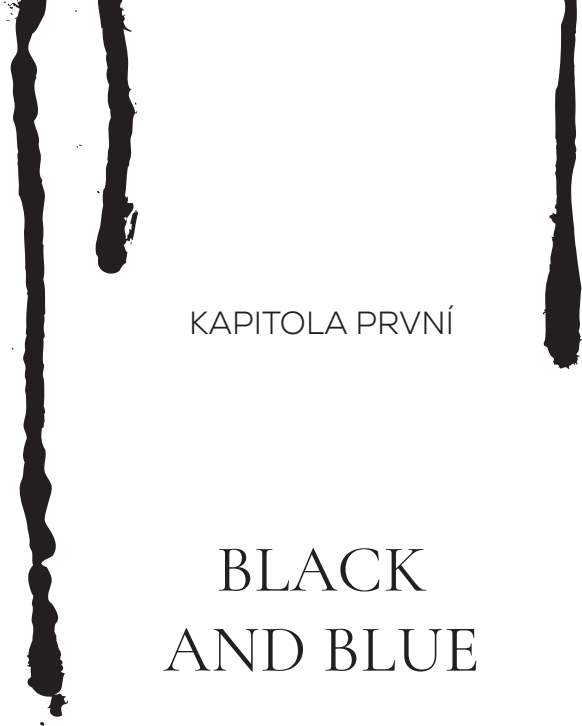
Ramsey – Black and Blue
Koda – white dove
Madalen Duke – Love into a Weapon
Red Rosamond – In The Blood
Fleurie – Love and War
Jess Benko – Eggshells
PVRIS – Monster
Digital Daggers – In Flames
Ramsey – Bad Bad Bad
Miki Ratsula – Wicked
Ramsey – Love Surrounds You
Sofia Anessiadis – Evol
Vanbur – Through the Dark
Echos – Running
Roniit, Saint Mesa – Martyr
Sofia Anessiadis – Deadly
BANKS – Contaminated
Mausio, Bibiane Z – Trapped
The Rigs – The Calling (EPIX Remix)
Lorde – Everybody Wants To Rule the World
Roniit – Somewhere Far Away
Ramsey – Goodbye

Načtête kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchajte se



„Jděte a zapalte svět.“

SVATÝ IGNÁC Z LOYOLY



KAPITOLA PRVNÍ

BLACK
AND BLUE

BENEDICT

O d drsných kamenných stěn cely se odráží zvuk praskání kostí, následovaný tlumeným skučením. Ten zvuk je uspokojivý i odpudivý zároveň, ale teď není čas na zkoumání pocitů. Zhluboka se nadechnu.

Vzduch je vydýchaný. Možná mi to tak jen připadá, protože mě v hrudi pálí oheň, který mi ztěžuje dýchání a hrozí, že všechno pohltí. Rukama najdu jeho chvějící se ramena. Pod prsty cítím chladnou, zpocenou kůži a palci jemně přitlačím do míst mezi lopatkami a páteří.

„Jenom plýtváš mým časem,“ pronesu klidně a ještě o něco zesílím tlak. „Začni mluvit a tohle skončí.“

Místo odpovědi se mi dostane jen skřípavého chechotu. To mi ještě víc rozproudí krev v žilách.

„Nakašli si,“ vyprskne po mně Valerián, načež od strážce inkasuje další ránu do obličeje. Hlava mu letí na stranu, ale já mu ramena dál držím v železném sevření a palci mu výhruzně kroužím po zádech. Ten dotek je příliš drsný na to, aby byl příjemný, a přitom mnohem jemnější než cokoli, co bych mu teď rád udělal.

Musím si dávat pozor, abych mu tady a teď nezlomil vaz. Nejraději bych dal své nenávisti volný průchod. Stačilo by škubnout prsty, abych měl alespoň na krátkou chvíli pocit, že mám situaci pod kontrolou. Jenže tak bych nedostal žádné odpovědi. Odpovědi, které potřebuju, přestože je nechci slyšet, protože bych nejraději všechno, co se za posledních šest měsíců stalo, vytěsnil z hlavy. Jakmile na to jen pomyslím, mám pocit, že mě to uvnitř trhá na kusy.

Valerián zvedne hlavu a vyplivne z úst krev. Z hrdla mu vyjde drsný chrapot. Jsme tady dole už docela dlouho. Přesto jsem z něj nedostal ani slovo. Je to nejspíš druhá největší chyba jeho života – hned po pokusu vrazit mi do srdce stříbrnou dýku. Nikdy jsem ho nemohl vystát. Je dobré vědět, že můj instinkt byl správný – tedy alespoň v tomto ohledu. Co se však týče jisté další osoby...

Zhluboka se nadechnu a v duchu tu myšlenku odsunu stranou.

„Pořád mlčíš?“ zeptám se chladně. „To asi znamená, že už tu ruku nepotřebuješ.“

Tentokrát moji muži na odpověď nečekají. Sklepní kloubou se znovu ozve praskot kostí, jak mu zlomí druhý prst. Pak třetí. Čtvrtý. Palec si nechají na konec.

Valerián zatíná zuby a snaží se vydýchat bolest. Skloním se k jeho uchu, zatímco mu palci stále přejíždím po kůži, což je jen zdánlivě jemný dotek. „Víš, co je na upírí krvi dobré?“ zašeptám. „Že vás, lidi, léčí. Díky ní hned srostou vaše křehké kosti. Můžeme tohle opakovat tak dlouho, dokud mi neřekneš, co chceš vědět. Kde najdu zbytek tvé rodiny?“

Umožním mu, aby se tváří otočil ke mně. Podobnost s Florence je nyní prakticky neznatelná. Nos má zlomený, tvář napuchlou. Jedno oko oteklé a zavřené, druhé podlité krví, i když chladná modř jeho duhovky stejně kontrastuje s teplou hnědou barvou Florenciných očí. Přesto mi ji pořád připomíná. Možná proto, že se mi stále vysmívá s onou neústupnou zarputilostí, která se zdá být pro rodinu Hawthornových tak typická.

„Na-kaš-li-si,“ opakuje zajímavě a se vší vážností se mě snaží praštit do hlavy. Bez námahy se mu vyhnu, dvěma rychlými kroky obejdu židli a tentokrát ho udeřím do obličeje sám. Krev stříká, ale naštěstí pro něj mine můj drahý oblek.

Chytnu Valeriána pod krkem a stisknu. Zařve, zvuk je to stejně ubohý jako on sám. Pohled se mu změní. Vypadá to, že jsem mu zlomil čelist. Nejspíš se mu teď bude špatně

mluvit, ale to mě moc nezajímá. Čím déle se tu zdržuju, tím více kolísá mé sebeovládání. A pokud mi Valerián žádnou odpověď nedá...

Tvář mu postupně modrá. Část mého já při pohledu na něj pociťuje uspokojení. Ta druhá je ze mě znechucená.

Energicky od sebe Valeriána odvrhnu, načež se na židli převrátí dozadu na zem. Nevím, jestli se mu podařilo včas zvednout hlavu, aby nenarazil na tvrdou kamennou podlahu. Je mi to jedno. Plamen v mé hrudi pohlcuje jakýkoli soucit s ním. Slyším, jak lapá po dechu, takže je zřejmě ještě pořád naživu. Zanedlouho si bude přát, aby nebyl.

Postavím se nad něj, zaměřím na něj pohled a s velkým klidem si ze saka vytáhnou kapesník, abych si otřel krev z ruky. Nechci, aby poznal, jak moc to ve mně vře. Jak úspěšný byl jeho útok, přestože svůj skutečný cíl minul.

Od pokusu o atentát o letním slunovratu jsem nezamhouřil oka. Rodina Hawthornových uvrhla celý Londýn do chaosu. Upíři, kteří už tak neměli lidi v lásce, se dožadují vyvození následků. A *Rudý déšť* z jejich nevrlosti těží a ještě více ji rozdmýchává. Natolik, až se zdá, že všechny zákony ztrácejí na významu. A doplácují na to nevinní lidé.

Pokud chci ukončit nepokoje ve městě, potřebuju dostat ty, kteří to celé způsobili. Abych uklidnil rozrušený dav upířů, který mi stojí v zádech, musí být prolita krev. Nestačí jen Valerián a Florence. Potřebuju dostat celou jejich rodinu.

„Víš vůbec, co způsobil ten tvůj směšný pokus o vraždu?“ zeptám se ho chladně. Otupěle na mě zamrká. „Jen za minulou noc dvanáct vražd v tvých vlastních řadách. Kvůli tvému činu umírají nevinní lidé! Tak kdo je tady zrůda? Ty, nebo já?“

Navzdory svému stavu se chraplavě, přerývaně zachechtá. „Tobě už není pomoci,“ zaskřehotá a tvář se mu zkříví bolestí.

Jedno mu musím nechat – má tvrdý kořínek. Což jen podněcuje můj vztek a ten se mě pomalu, ale jistě zmocňuje. Ustoupím od něj.

„Posaďte ho,“ přikáží strážcům a ti vytáhnou Valeriána i s židlí nahoru. Cení na mě svoje zakrvavené zuby. Zavrtím hlavou a odfrknu si. Ze slov, která se chystám říct, se mi zvedá žaludek, ale pokouším se je vyslovit s chladným nadhledem.

„Máš poslední šanci říct mi něco užitečného. Jinak budu muset v rozhovoru pokračovat s tvou sestřičkou.“

V očích se mu mihne strach. Pak ovšem vystrčí bradu jako tvrdohlavé děcko. „Předtím, nebo potom, co ji ošoustáš?“ vyprskne na mě.

Na obličejí mu přistane moje pěst tak tvrdě, až Valerián hlasitě zasténá. Hlava mu znovu letí na stranu, z polootevřených úst mu teče krev.

Nenávistně na něj zírám. Pohledem bloudím po jeho nahém, krví zbroceném trupu a cítím, jak se vytrácí poslední zbytky mého sebeovládání. „Přineste mi nůž,“ požádám tak klidně, jak mi to jen hlas dovolí. „Nějaký tupý. Když už nechce mluvit, aspoň chci slyšet, jak bude křičet.“

FLORENCE

V londýnském Toweru panuje zatuchlý chlad, který mi pomalu, ale jistě proniká do morku kostí. Za malým okénkem cely sice svítí červnové slunce, ale jeho teplo se ke mně nedostane. Stále se třesu, a přestože jsem ve věži vysoko nad zemí, kvůli tlustým cihlovým zdem mám pocit, jako by mě tu pohřbili zaživa.

Jsem tu zavřená už dva dny. Dva dny mučivé nejistoty a samoty s mým studem, vinou, hněvem a žalem. Moje hlava ještě nepochopila, co se stalo. Mé srdce je však už dávno rozbité na tisíc krvavých střeptů.

Cítím se nevýslovně bezmocná. I když si uvědomuju, že celý můj život je teď v troskách, nemůžu udělat nic, abych to změnila. Měla bych křičet, vztekat se, plakat. Ale jsem podivně odtržená sama od sebe, jako by skutečná Florence zůstala někde za těmito zdmi, kam na ni nedosáhnou.

Prsty na rukou i nohou mám ztuhlé zimou, v hlavě mlhu, pocity se mi pletou jeden přes druhý. Jediné, co zůstává jasné a zřetelné jako sůl v otevřené ráně, je vzpomínka na posledních pár minut oslavy slunovratu. Benedictův rozzuřený obličej a Valův ledový úsměv.

Nemusím tomu rozumět, abych věděla, co se stalo. Pro katastrofu, která se toho večera stala, existuje jen jedno logické vysvětlení.

Bratr mě zradil.

Valerián mi slíbil podporu a v příští chvíli mi otrávil šampaňské, aby se mohl snadněji dostat ke králi. Pravděpodobně jediný důvod, proč je Benedict stále naživu, je ten, že jsem vypila jen půlku sklenice. Možná by jinak bylo omámení silnější a stříbrná dýka ve Valeriánově ruce by neminula svůj cíl.

Při tom pomyšlení mi přejede mráz po zádech. Jsem ráda, že je Benedict stále naživu, přestože mě ani jednou nepřišel navštívit. Stále jsem tu vězněna. A to ve mně vzbuzuje podezření, že se na mě už nikdy nebude dívat jako dřív. Že všechno, co mezi námi bylo, se oné noci zničilo. Že jsem ho ztratila, i když jsem se nedlouho před tím rozhodla za něj bojovat.

Pro toho muže jsem opustila všechna svá přesvědčení. Bolestivě jsem je vypreparovala ze své duše jen kvůli náznaku šance na společnou budoucnost, o níž jsem teď přišla.

Když se ohlédnu zpět, už mě nešokuje, že Benedicta miluju, ale to, jak dlouho mi trvalo si to uvědomit. Vlastně jsem k němu nikdy necítila takový odpor, jak jsem si snažila namlouvat. Právě naopak. A kdybych se do poslední chvíle nedržela mylného přesvědčení své rodiny, mohlo to dopadnout jinak. Král by teď nebyl mým nepřítelem a já bych nebyla vězeňkyní s nejistým osudem.

Kdybych alespoň věděla, co se mnou mají v plánu...

Říká se, že existují jen dva důvody, proč jsou zločinci drženi v Toweru, a ne v některém z modernějších vězení. Každý, kdo tu sedí, může očekávat buď mučení, nebo popravu – často i obojí.

Po páteři mi přeběhne další mrazivá vlna. Schoulím se na tvrdé pryčně ještě více do klubíčka a přes ramena si přetáhnu tenkou deku. I když jsem unavená, o spánku teď nemůže být řeč. Myšlenky se mi nepřetržitě točí v kruhu, a jakmile zavřu oči, dostihnou mě noční můry.

S trochou štěstí proti mně nenajdou žádné důkazy. Konec konců jsem neudělala nic jiného, než že jsem vypila to zatracené šampaňské. Jenže kdyby Benedict věřil, že jsem nevinná, nebyla bych tady. Nebo že by...? Třeba mu Eris brání, aby za mnou přišel, dokud nebudou vědět víc?

I kdyby to tak ovšem bylo... Valův osud je nezpochybnitelný. Za to, co udělal, zaplatí životem. Pokud je vůbec ještě naživu.

Pomyšlení na něj mě naplňuje hněvem i zoufalstvím. Po tom všem, co se stalo, bych měla mít všechny důvody svého bratra nenávidět. Přesto mě dusí strach o něj a představa, že někde v těchto zdech trpí, mi vhání slzy do očí. Znímám ho. Víím, že až ho budou vyslýchat, bude mlčet jako hrob a tím si nejspíš vyslouží ještě horší mučení.

Zato já... sama nevím, jestli bych byla dost silná a udržela jazyk za zuby. Určitě ne moc dlouho. Ještě že doma přede mnou ty nejdůležitější informace vždycky tajili. Ani nevím, kde teď všichni jsou. Val mě k nim měl vzít hned poté, co zabiju Benedicta. A i když mé rozhodnutí to neudělat bylo správné, část mého já toho lituje. Tím, že jsem zachránila Benedictův život, jsem totiž ohrozila život svých příbuzných.

Na chodbě se ozvou kroky a já okamžitě ztuhnou. Před několika hodinami mi přinesli táč s jídlem. Další občerstvení mi teď určitě nenesou.

Odolám nutkání schovat se pod deku a místo toho vstanu. Za dveřmi uslyším hluboký, nezaměnitelný hlas, v zámku cvakne klíč. Narovnáím se v ramenou a vystrčím bojovně bradu.

Ať se teď stane cokoli, postavím se tomu čelem. Nemám jinou možnost. Kdybych se vzepřela, z cely by mě vytáhli svázanou a s roubíkem v ústech. Když však budu spolupracovat,

možná se mi podaří dosáhnout toho, že mě Benedict vyslechne a všechno mu vysvětlím.

Když se však dveře otevrou, veškeré mé odhodlání se zhroutlí jako domeček z karet. Nos mi pohladí známá vůně. Zelené oči prohledávají malou celu. Pak se setkám s Benedictovým pohledem a bolest v mé hrudi je náhle tak intenzivní, že mě to málem srazí na kolena.

Okamžitě mi je jasné, že se nedívám na muže, kterého znám z dřívějšíka. Z jeho důvěrně známého zevnějšku vyzařuje něco naprosto cizího. Benedictova tvář je zkřivená nenávistí, až mi na zádech naskočí studená husí kůže. Toužím vrhnout se králi do náruče, ale on mě nepochybně nepřišel utěšit ani mi odpustit.

Naopak.

Vypadá, jako by mě chtěl zabít.

Bez hnutí stojím na místě, zatímco král pohledem bloudí po mém těle. Prohlíží si moje potřhané krvavě rudé šaty a zdá se, že odpor mu z očí číší ještě víc než předtím. Vím, co mu připomínají. Náš poslední společný večer – a moji krutou zradu.

Pomalu za sebou zavře dveře od cely a přikročí ke mně, načež před ním bezděčně couvnu.

Jeho nenávist je hmatatelná. Mám pocit, jako by Benedictova přítomnost vypálila všechnen vzduch a zbavila místnost veškerého kyslíku. Když se na mě takhle dívá, nemůžu dýchat, a tak se jeho pohledu vyhýbám a soustředím se na jeho bílou košili.

Knoflíčky u krku má rozepnuté, jako by se také bál, že se zadusí. Nažehlená látka však moc neodpovídá jeho celkovému vzhledu. Je bledý, neoholený, vlasy má rozčuchané. Vypadá vyčerpaně.

Ještě před pár dny bych mu jeho kšticí něžně prohrábala prsty. Teď ze sebe ale nemůžu dostat ani slovo, protože se bojím, že se přestane ovládat. Zarazím se, když si všimnu jeho rukou. Vidím snad na nich... krev?

Přistoupí ještě blíž a mně se zrychlí tep. Najednou v zádech ucítím chladnou kamennou zeď.

Nemůžu si pomoci a vzhlednu k němu. Benedictův pohled mi nevyhnutelně připomene naše poslední setkání. Okamžik krátce poté, co mu Val vrazil dýku do hrudi a já Benedicta prosila, aby ho nezabíjel. Tehdy poprvé se na mě podíval s odporem – a možná to tak odteď bude už napořád. Něžná náklonnost, již mi tak dlouho projevoval, se vytratila a nahradilo ji něco temného. Moje zrada ji spálila na popel.

„Benedicte, já...“ vykoktám ze sebe, ale on rychle překoná poslední vzdálenost mezi námi, jeho zakrvácené prsty mi obepnou krk a umlčí mě. Nesvívá mě, ale jeho dotek je dostatečně pevný, aby mě přitiskl ke zdi. Teplo jeho těla se mísí s chladem kamene v mých zádech a známá vůně lesa mě zcela zahalí.

„Budeš mluvit, až ti řeknu,“ přikáže mi a jeho břitký tón mě rozechvěje. Přesto mě konečky prstů brní. Touží se ho dotknout. Přitáhnout si ho blíž k sobě.

Chci něco namítnout, ale jakmile otevřu ústa, sevření jeho ruky zesílí.

„Nechci nic slyšet!“ křikne na mě, načež se mi na rukou zjeví všechny chloupky. Ztěžka dýchá, ramena se mu mírně chvějí, jako by ho ovládání stálo všechny síly.

Nechci věřit, že by mi dovedl ublížit. Zároveň si představuju, co se stane, kdyby mě stiskl. Kdyby dal volný průchod vzteku, který v něm očividně vře.

Polknu. Benediktův pohled se přesune na můj krk. Zhluboka se nadechne a palcem mě téměř nezatlehně pohladí po tepně. To je důvod, proč je tady? Kvůli mé krvi? Nebo jen přemýšlí, jak mě co nejrychleji zabít?

„Chceš se ode mě napít?“ zašeptám a on se ušklíbne.

„Buď zticha,“ zavrčí na mě. V jeho hlubokém hlase je slyšet hrozba, která mi drtí srdce na kusy.

„Aspoň si vyslechni, co...“

„To byl rozkaz!“ zahřmí a já sebou trhnu. Přitiskne mě silněji ke zdi a já cítím jeho hrudník na své hrudi, jeho dech na své tváři. „Možná by sis měla zvyknout na to, že rozkazy se plní. Nebo mi chceš dát další důvody k tomu, abych tě mohl odsoudit? Jen do toho, Florence. Klidně si vykopej vlastní hrob.“

Zvednu ruce, pohladím Benedicta po trupu, ale když na jednou na krku ucítím silnější stisk jeho prstů, rychle zase ruce spustím dolů. Místo toho si dám sevřené pěsti v bok a snažím se vydýchat bolest, která mi ovládla celé tělo. „Jak mě můžeš soudit, aniž bys mi dal šanci, abych ti to mohla vysvětlit?“ zašeptám.

Slabě zavrtí hlavou. „Nenuť mě, abych ti ublížil.“

Vím, že je to výhrůžka. Tak proč mi to zní spíše jako prosba?

Vzklíčí ve mně naděje. Jestli v něm přetrval alespoň zlo-mek jeho citů ke mně, možná se mi podaří přimět ho, aby mě vyslechl. Aby mi uvěřil. Protože ať už si o mně teď myslí cokoli – není to celá pravda. Benedict si to určitě uvědomuje taky, protože bez toho, aby mě vyslechnul, mu velký kus skládačky chybí. Důkazy proti mně představují jen část toho všeho. Pokud vůbec nějaké důkazy má.

Možná našel tu dýku. Možná že se mu podařilo něco dostat z Vala. Možná že to je bratrova krev na jeho rukou.

Udělá se mi zle. Přesto sevru rty a mlčím. To ticho mě uvnitř trhá na kusy, ale připomínám si, že musím být trpělivá. Jeho provokováním se nikam nedostanu.

Benedict uvolní sevření. Jeho pohled znovu padne na můj krk a já po vteřině váhání zakloním hlavu a nabídnu se mu. Čím déle se na mě dívá, tím rychleji mi buší srdce. Toužím po jeho blízkosti. Po něčem, co by bylo jako dřív, ať už by to bylo cokoli. Chci ho cítit. Chci, aby v mé hrudi dál živil tu jiskřičku naděje, aby mi dal něco, k čemu bych se mohla upnout. V tuhle chvíli mám totiž pocit, že padám volným pádem a země se nebezpečně blíží.

Jenže Benedict se nepřibližuje. Neskloní ke mně hlavu ani mi nepřiloží rty na kůži.

Místo toho mě pustí. Odstoupí ode mě a se zoufalým zavrčením se otočí ke dveřím.

Stáhne se mi hrud'. Nechci, aby odešel. Aby mě tu nechal samotnou s mou lítostí a nejistotou. Co všechno mu Val řekl? Je vůbec ještě naživu, nebo ho Benedict zabil? Za jak dlouho mě potká stejný osud, když mě teď nenechá promluvit?

Zatraceně, ten muž, kterého miluju, jako by zmizel a já do toho nového, cizího Benedicta nevidím. Hodlá mě mučit? Zabije mě? Nebo mě nechá shnít v téhle chladné plesnivě díře, jak mi slíbil o slunovratu?

Přejde na druhý konec cely a já se bez přemýšlení vydám za ním. „Benedicte, prosím!“

Sáhne po klice.

„To je všechno?“ zeptám se bez dechu a snažím se rozmrkat slzy, které se mi derou do očí. „Co to mělo znamenat? Přišel jsi sem jen proto, abys mě potrápil?“

Otočí se ke mně čelem a jeho tvář je náhle opět zkřivená vztekem. „Vždyť ani nevíš, co to slovo znamená!“ vyjede na mě. „Měl bych tě nechat na místě zabít, uvědomuješ si to? Patříš do pekla.“

„Tak to udělej!“ vykřiknu. „Jen do toho, potrestej mě! Usnadni si to a umlč mě, abych ti nemohla říct pravdu!“

„Já pravdu znám, Florence.“

„A jaká podle tebe je?“

Ignoruje mě a znovu se ode mě odvrátí.

„Dej mi aspoň pět minut, abych ti to mohla vysvětlit,“ prosím ho, ale on znovu bere za kliku. Chytnu ho za rukáv a snažím se ho zadržet. „Bene!“

Benedict reaguje tak rychle, že nemám šanci se bránit. V jednu chvíli cítím pod prsty látku jeho košile a vzápětí už mám ruce zkroucené za zády, Benedict mě jednou rukou drží za zápěstí a tlačí mě obličejem ke zdi u dveří. Vyděšeně zalapám po dechu. Nevěřicně otočím hlavu a setkám se

s jeho pohledem. Stisk má železný a v jeho očích rozpoznávám příslib násilí, který mě úplně vyvede z rovnováhy. Srdce mi stále vnucuje myšlenku, že by mi neublížil. Moje hlava si však až příliš jasně uvědomuje, jak prudce jsem právě narážila do hrubé kamenné zdi a jak bolestivě mi jeho silné prsty svírají zápěstí.

Benedict je můj nepřítel.

Ať už se mi to líbí, nebo ne.

Pulz se mi zrychluje a jeho blízkost mě pálí pod kůží jako oheň. Sklání se ke mně jako ve zpomaleném záběru. Nepřestává se na mě dívat. Tiše na mě zasyčí.

„Ještě jednou mi tak řekni a ten tvůj prolhaný jazyk ti osobně vyříznu z pusy. Rozumíš?“

Ztěžka polknu.

Srdce mám zlomené už dávno, ale teď mám pocit, že Benedict ty rozbité kousky ještě drtí. Pod podrážkami svých bot rozmělnjuje každý z nich na drobná zrníčka, která drhnou o mou bolavou duši jako smirkový papír.

Hrdlo mám stažené. Celé tělo mi pokrývá husí kůže, a přesto si nemůžu pomoci a dál se držím své naivní naděje.

„To bys nikdy neudělal,“ zašeptám. „Ty nejsi takový.“

Benedict zkroutí ústa do chladného úsměvu.

„Jsi si jistá?“ zeptá se tiše. „Někdy nejvíc klamou lidé, o kterých si myslíme, že je známe nejlépe.“

Hrubě mě pustí, a než se stačím otočit, abych se mu znovu podívala do tváře, je pryč. Slyším jen bouchnutí těžkých dveří a jeho vzdalující se kroky.

Stojím tam jako zkamenělá a zírám za ním. Srdce mi stále rychle buší. Dýchám roztřeseně a po tvářích se mi konečně rozlijí slzy.

Je tohle konec?

Náš konec?

Můj konec?

Nebo jen začátek mého trestu?

Ani to nechci vědět.



KAPITOLA DRUHÁ

WHITE DOVE

BENEDICT

Nejsem si jistý, kým pohrdám víc – zda Florence, nebo sám sebou. Cestou do její cely jsem se zařekl, že ji nebudu poslouchat. Neuvěřím jedinému jejímu jedovatému slovu, nic od ní k sobě nepřipustím. A přesto stačilo, aby vyslovila moje jméno, a podařilo se jí zatnout své drápy do mého srdce. Čtyři slabiky stačily na to, aby mě zničila. A každá další mě dál trhala na kusy a bortila zdi mého sebeovládání.

Ano, možná bych ji rád mučil. Chci, aby Florence trpěla stejně jako já. Jenže to se stejně nikdy nestane, protože to není ona, kdo se stal obětí falešné lásky. Florence věděla, do čeho se pouští. Celou tu dobu tahala za nitky, a zatímco já jí ve své zamilované naivitě skládal svou duši k nohám, ona kolem mě spřádala síť zrady a intrik. Nikdy jsem jí neměl věřit. Protože jsem to však udělal, vina za naši současnou situaci leží na mých bedrech.

U vchodu mě vítá Eris a já v její tváři už z dálky vidím otázky. Do odpovědi se mi však moc nechce. Po bezvýsledném výsledku Valeriána a bolestném shledání s Florence se ve mně už tak vaří krev. Nechci slyšet, co si o tom myslí ještě moje hlavní rádkyně.

„Tak co?“ řekne místo pozdravu, a když se k ní přiblížím, připojí se ke mně. O výsledku už byla nepochybně informována. Je snadné uhodnout, co ode mě chce vědět.

Sevru ruce v pěst a zase je rozevřu, abych ze sebe setřásl nepříjemný pocit. Pod prsty stále cítím pulz Florence a na kloubech vnímám Valeriánovu krev. Od chvíle, kdy si jí Florence všimla, mi připadá, jako by se do mě pomalu vpíjela žíravá kyselina. A opět jsem vzteky bez sebe.

Rychle zamířím ke třem vozům, které nás mají odvézt zpátky na zámek. Stráže doprovodí Eris a mě až k limuzíně uprostřed a otevrou mi dveře. Rezignuju na jakékoli zdvořilosti a beze slova usedám na zadní sedadlo. Čím dříve budu z věznice pryč, tím lépe.

Na druhé straně auta se otevrou dveře a Eris si přisedne ke mně, namísto aby se jako obvykle usadila vedle řidiče. Samozřejmě se nenechá tak snadno odbýt, jak bych si přál. Vrhnu na ni zachmuřený pohled, ale ona jen zabuší na přepážku k řidiči. O pár vteřin později se rozjedeme a ona se ke mně otočí.

„Benedicte.“

Stejně čtyři slabiky, jimiž mě předtím odzbrojila Florence. Jenže když je vyslovuje ona, jako by znamenaly něco jiného. Jako by ta žena mému jménu dávala nový význam. Díky zvuku jejího hlasu, vycházejícího z jejích měkkých rtů, jsem měl od začátku pocit, jako by viděla jiného Benedicta než zbytek této země. Jako by viděla muže za korunou. Muže, jímž bych chtěl být, kdyby mě mé povinnosti neodvedly jinam. Kdybych věděl, že to všechno byla lež, nikdy bych jí nedovolil oslovovat mě jménem. A takhle ho pošlapat...

„Pil jsi od ní?“ dožaduje se Eris podrážděně. Koutkem oka vidím, jak s očekáváním zvedá obočí.

„Ne,“ zavrčím a odvrátím se k oknu.

„Proč ne?“

Zatnu zuby. Ať teď řeknu cokoli, Eris to nepochopí. Pokud mám být upřímný, nerozumím tomu ani já sám. Už jen to pomýšlení, že jsem tak blízko Florence, že cítím pod rty její kůži, že slyším její tichý vzdech, že na jazyku cítím její krev...

Nejde to.

To, co se stalo, je už na mě moc. Tu ženu už nechci mít ve své blízkosti. Už ji nikdy nechci vidět, protože už jen pohled na ni mě trhá zevnitř na kusy.

Eris se zhluboka nadechne. Očividně se také ona snaží zachovat klid a v posledních dvou dnech je to pro ni o poznání

těžší než obvykle. „Požádáme některou ze služebných,“ rozhodne rázně. „Záležitost vyřídíme diskrétně, nikdo se o tom nemusí dozvědět.“

„Kolikrát ještě?“ vyjedu na ni a otočím se k ní čelem. „Já svou přísahu neporuším.“

V hnědých očích jí zlostně zajiskří. Uvědomuju si, že se Eris jen snaží dělat svou práci. Ale i já mám své zásady. „Alternativní řešení jsi právě smetl ze stolu!“ připomene mi.

„Co se dá dělat. Nejsem odkázaný jen na čerstvou krev.“

Eris ztiší hlas, aby se ujistila, že nás řidič neslyší, ale naléhavosti jejího tónu to nijak neubere. „Uniklo ti, co se tu právě děje?“ zasyčí. „*Rudý déšť* chce tvoji hlavu!“

„Toho jsem si vědom,“ zavrčím na ni. „Půl roku ale neznamená žádný velký rozdíl. Nesu v sobě sílu čtyř generací.“

„Tvému otci to taky nepomohlo!“ odvětlí. „Nehodlám už nic riskovat, Benedicte! A jestli tě to zajímá, Lyra by se také měla napít.“

„Na nic jsem se tě neptal.“

Eris se rozšíří nozdry. „Benedicte.“

Ano, měl bych se vzpamatovat. Jenže ona mi tu teď navrhuje něco tak šíleného, že si nemůžu pomoci a musím se uchýlit k sarkasmu.

„Máš pravdu, to je skvělý nápad,“ odpovím. „Pojďme bojovat proti zločinu ve městě tím, že začneme porušovat vlastní zákony.“

„Je to výjimečná situace.“

„Řekl jsem ne.“

Erisina tvář potemní. „Povstání je teprve na začátku. Buďš potřebovat veškerou svou sílu. A pokud se ti něco stane, Lyra je právoplatnou následnicí trůnu. Je načase ji na to připravit. Jinak tohle království jednou zůstane bez vládce.“

Kéž bych měl v rukávu víc argumentů, abych jí mohl oponovat, ale žádné nemám. Eris má pravdu. Londýn od atentátu na oslavě slunovratu zachvátil chaos. Nebylo možné udržet pod pokličkou, co se stalo, a *Rudý déšť* se okamžitě chopil své

příležitosti. Ještě téže noci bylo zavražděno více než deset lidí a jejich počet neustále roste. Za všemi oběťmi už ale pravděpodobně nestojí jen oni. Pouze zažehli oheň, který si nyní klestí cestu městem a burcuje k rebelii další a další upíry.

Měl jsem to asi tušit. Můj vztah s Florence už dávno nebyl žádným tajemstvím. Snažili jsme se ho držet pod pokličkou, jak jen to šlo, ale přesto se kolem nás opakovaně ozývaly rozhořčené hlasy, jež jsou nyní ještě silnější. Král ve vztahu s lidskou bytostí? Nepřijatelné. Přeslap.

Hawthornovi učinili ze svého druhu ještě větší objekt nenávisti než dřív a znemožňují mi tu všeobecnou nenávist zavést. O autoritu už jsem stejně přišel. A pokud se budu lidí dál zastávat, riskuju, že budu vypadat jako bezpáteční vládce.

Porušování vlastních zákonů však také není řešením. Ze žíly smí pít pouze král – navíc jen ze své krvavé nevěsty. Držet se této zásady představuje poslední kousek stability, který můžu svému lidu nabídnout.

„Máme nějaké nové poznatky?“ změním téma. Eris pověřila vyšetřováním vražd královskou gardu, policii i tajnou službu. Ovšem s nevelkým úspěchem. Výraz v její tváři mluví za vše.

„Tři podezřelí. Dalších pět mrtvol...“

Neklidně si prohrábnu vlasy. Nejde to zastavit. „Potřebujeme dostat viníky,“ opakuji jí pořád dokola. „Někoho, koho můžeme exemplárně potrestat. Nesmíme dovolit, aby se to ještě víc vymklo kontrole.“

„Pracuju na tom,“ odpoví zkroušeně.

Zdržím se další reakce, nechci si na Eris vybijet svou frustraci. Odvádí dobrou práci, avšak tahle situace mě připravuje nejen o spánek, ale i o poslední nervy. Musíme být opatrní i v trestání viníků. Pokud bude trest příliš slabý, nebude působit odstrašujícím dojmem. Pokud bude příliš přísný, mohl by ho *Rudý déšť* využít k dalšímu burcování davů. Skončilo by to ještě větším povstáním. Ať už se na to podíváme z jakéhokoli

úhlu, Londýn nyní představuje sud střelného prachu těsně před explozí.

Je to žalostné. Moje rodina je u moci už pět set let a teď hrozí, že mi koruna během několika málo dní doslova vyklouzne z rukou. A to všechno kvůli jedné dobré herečce a několika planým slibům.

„Mimochodem, Lyra si vyžádala doprovod,“ oznámí mi Eris.

Povzdechnu si a upřu pohled na protější břeh Temže, která se vlní za oknem auta. „Ano, mluvila o tom se mnou dnes ráno.“

„Snad jí to vážně nedovolíš, že ne?“ zeptá se Eris nedůvěřivě. Ale co ode mě očekává?

„Nebudu jí to zakazovat.“

„Ale měl bys!“

Podrážděně se k ní otočím. „To na situaci nic nezmění!“

Eris se zamračí. Očividně moc nechápe, proč moje sestra nejenže Florence vidět chce, ale proč ji vidět *musí*. Jak by také mohla? Nezná naši bolest, nedokáže ji ani trochu pochopit. Pro ni tato žena nikdy nepředstavovala víc než jen roli, již vykonávala na zámku. Pro Lyru a pro mě však znamenala mnohem víc. Byla milenkou, přítelkyní, možná dokonce něčím jako vytouženou sestrou. Byla pro nás *vším*. A to byla naše chyba.

„Alespoň by ji to uchránilo před Florencinými lžemi!“ nedá se Eris. „Při vši úctě, Lyra zrovna neoplývá velkou racionalitou. Emoce jí zkreslují pohled na svět a Florence toho využije, aby vás dva poštvala proti sobě.“

Zavrtím hlavou. „Tenhle problém tu existuje už dlouho, Eris. Měla půl roku na to, aby Lyře pronikla do srdce. Když sestře tu návštěvu zakážu, její názor to nezmění, jen se ode mě ještě víc vzdálí, protože jí budu něco přikazovat. Teď sestru potřebuju na své straně a to znamená, že jí musím věřit.“ I když z toho nemám dobrý pocit. Na vlastní kůži jsem zažil, jak dovede být Florence nebezpečná.

Eris se ušklíbne. „Pořád se mi to nelíbí. Ta žena má už tak nad tebou příliš velkou moc.“

„Děkuju za upozornění,“ zamumlám a odvrátím zrak. „Nechceš mi snad ještě jednou zopakovat, že jsi mě varovala a já tě neposlechl?“

„Chtěla bych,“ potvrdí chladně. „Jenže ani to na situaci nic nezlepší.“

Zhluboka se nadechnu a odvrátím pohled. Za oknem stále plyne Temže. Voda se leskne v poledním slunci, důvěrně známé budovy na druhém břehu se na vodní hladině odrážejí jako rozmazané skvrny. „Měl jsem tě poslechnout,“ přiznám tlumeným hlasem.

„Srdce se vždycky neřídí rozumem,“ pronese Eris stejně tiše. Zdá se, že to myslí vážně. „Neodsuzuju tě za to.“

Tiše zamručím. „Ale já sebe ano.“

Blaho této země je v mých rukou. Pokud poteče krev, jsem za to zodpovědný já. Mým úkolem je udržovat mezi lidmi a upíry mír. A to se mi nepodařilo.

Eris chce něco namítnout, ale vtom jí zazvoní mobil a ona frustrovaně vydechne. „Už zase,“ zamumlá a přiloží si ho k uchu. „Ano?“

Na druhém konci linky se ozve něčí hlas a Eris téměř nezatelně ztuhne.

„Kde?“

Vrhnou na ni tázavý pohled, ale ona se mu vyhne. Obočí má stažené.

„To nemyslíš vážně. Vždyť je bílý den.“

V žaludku se mi usadí nepřijemný pocit. Našla se snad další mrtvá těla? Bezděčně se napřímím.

„Hned jsem tam,“ oznámí do telefonu a mně se zdá, že zní ještě hruběji než před chvílí, když mluvila se mnou. „Pokus se, ať se to nedostane k novinářům.“ Zavěsí, odloží mobil a prohrábne si krátce střižené tmavé vlasy. Zná ji dost dlouho na to, abych věděl, že právě přemýšlí, jak mi novou informaci co nejlépe podat.

„Jdu s tebou,“ rozhodnu bez dalších okolků.
Střelí po mně pohledem. „V žádném případě!“
Ignoruju to. „Řekni mi, o co jde.“

Eris se nespokojeně ušklíbne, ale nakonec se poddá. „Na vnější zámecké zdi visí čtyři mrtvoly.“

Znepokojeně zvednu obočí. Čekal jsem mrtvá těla, ale ne to, že si někdo dá tu práci a *pověsí* je! A už vůbec ne na jedno z nejzabezpečenějších míst na zámku. Pachatelé museli rezignovat na veškerou opatrnost, když se pustili do takto riskantní akce. To nemůže znamenat nic dobrého. „Jak se tam přes naše stráže dostali?“ chci vědět. Jestli máme další mezeru v bezpečnostním systému...

„Myslím, že nedostali,“ zamumlá Eris. „Obávám se, že právě stráže jsou obětmi.“

Zarazím se. „Chceš mi říct, že tam nevisí lidi, ale *upíři*?“
„Zřejmě to tak bude.“

Zježí se mi chloupky na zátylku a zatnu ruce v pěst. Co to sakra znamená? *Rudý déšť* vytahuje silnější zbraně? Doteď se drželi v pozadí. Není jim to moc podobné – jednat venku za denního světla. A zatím také nikdy nezaútočili na obyčejné upíry. Proč by to ostatně dělali? Jen by si tím ve Vnitřní čtvrti vytvořili nepřátele, přičemž jejich nynějším cílem je získat obyvatelstvo na svou stranu.

„Vezmi mě tam,“ zavelím.

Eris stiskne rty, ale úsečně přikývne. Znovu vytáhne mobilní telefon – nejspíš chce požádat o další ochranu.

Netrvá dlouho a dorazíme k vnějším zámekým hradbám, jež oddělují Karmínové srdce od Vnitřní čtvrti. Místo aby-
chom prošli vstupní branou vedoucí přes Rudou zahradu do paláce, jdeme podél zdi dozadu.

V cestě nám brání změt policejních aut, strážců a zvědavých kolemjdoucích. Když už není možné autem postupovat dále, protože davy zablokovaly celou cestu, bez dalších okolků vystupuju, s nadávající Eris v závěsu. Obklopí nás stráže z obou doprovodných vozů a společně se vydáváme na místo

činu. Netečně odstrkuju upíry, kteří mi stojí v cestě, a zastavuju se až u bariéry před zámeckou zdí.

Naskytne se nám groteskní pohled. Ke zdi jsou kolíky přibita čtyři bezvládná těla našich strážců. Nedá se s jistotou říct, zda jsou mrtví – jsou to přece upíři –, ale bodné rány mezi žebry ve mně vzbuzují obavy, že pachatelé nic neponechali náhodě. Jde o cílené rány do srdce – pravděpodobně stříbrnou zbraní.

V hrudi se mi usadí tísnivý pocit. Dvěma z nich, Travisovi a Evě, bylo teprve kolem pětadvaceti let, loni ukončili výcvik, celý život měli před sebou. Zato strážkyně nalevo, Margery, léta věrně sloužila už mému otci. Dalton na opačném konci řady teprve před několika týdny podal žádost o rodičovskou dovolenou. Byli to dobří, spolehliví zaměstnanci. Skutečnost, že byli tak nečekaně a krutě vytrženi ze svých životů, mě tlačí v krku. Nenávidím to.

A jako by jejich smrt nestačila, nad jejich hlavami se skví krvavě rudý vzkaz, tak velký, že jde přečíst i z druhé strany silnice.

Je nás hodně.

Hrozba je nenápadná, a přesto účinná. Na rukou mi vyskáče husí kůže, a přestože by se mi teď myšlenky měly honit jedna přes druhou, mám v hlavě podivné prázdno. Pohledem opět spočinu na mrtvých tělech. Jeden drobný detail mě však zarazí. Ze všech černých uniforem trčí něco podivného. Drobný bílý chomáček ve výši náprsní kapsy.

Přelevu provizorní zábranu a zamírím ke svým bývalým strážcům. Na zemi u jejich nohou se krev slila do kaluží a nyní protéká spárami v dlažebních kostkách. Kdyby dav za mnou nebyl tak hlučný, bylo by slyšet, jak odkapává.

Eris se stále drží po mém boku. „Už jsme zahájili rozsáhlé pátrání,“ oznamuje mi. „Prohledává se celá Vnitřní čtvrt' a břehy Temže, jestli se tam nepohybuje někdo podezřelý.“

„To nebyl *Rudý déšť*,“ zamumlám a zastavím se přímo před Margery. Navzdory svému věku působila vždycky mladě

a energicky. Po smrti je však její tvář propadlá a popelavě šedá. Oči bez života hledí do prázdna. V žilách mi znovu začne tepat, ještě prudčeji než předtím.

„Proč si to myslíš?“ chce vědět Eris.

Prsty třesoucími se vzteky vytáhnou podivný chomáč z knoflíkové dírky Margeryiny uniformy. Je to drobná větvička z tmavého dřeva s krásnými bílými květy. Připomínají květy třešně, až na to, že tyčinky jsou tmavší.

Hloh.

Stojí mě to všechno sebeovládání, abych ten důkaz nerozmačkal v pěsti. Místo toho se otočím a se zamračeným výrazem ve tváři ho podám Eris.

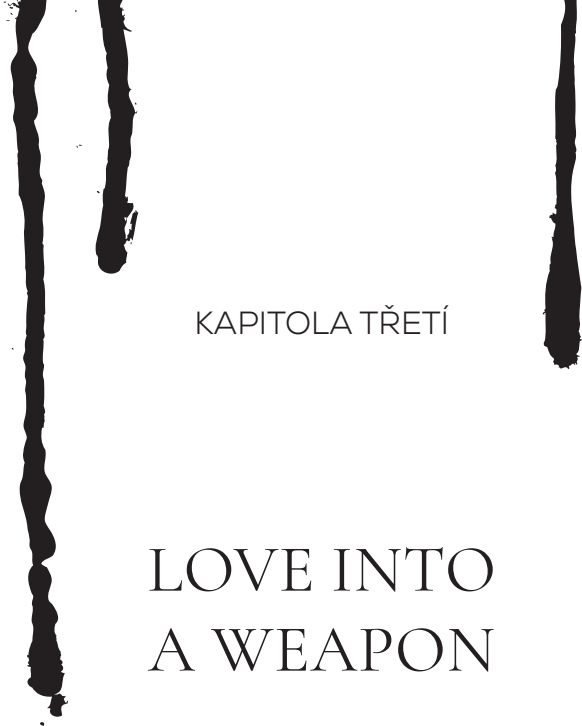
Okamžitě pochopí a rozšíří se jí zorničky. Existuje jen jedna rodina, která by se takhle odhalila. Jen jedna, která má hloh nejen ve svém erbu, ale dokonce i ve svém jménu.

„Hawthornovi nám posílají vzkaz,“ konstatuji to, co je naprosto zřejmé, a předávám větvičku Eris, aby si ji mohla prohlédnout zblízka.

Pozoruje květy s nepřehlédnutelnými obavami. Pomalu zavrtí hlavou a podívá se na mě. „Uvědomuješ si, co to znamená?“ zeptá se sotva slyšitelně.

Zhluboka se nadechnu a na okamžik zavřu oči. Když je znovu otevřu, Erisiny oči se do mých zabodnou s novou silou a mně je až příliš jasné, co se mi tím snaží říct.

„Ano,“ zamumlám. „Tohle znamená válku.“



KAPITOLA TŘETÍ

LOVE INTO
A WEAPON

FLORENCE

Snažím se zachovat si chladnou hlavu. O mém osudu ještě není rozhodnuto a nechat se zastrašit Benedictovými výhrůžkami by vše jen zhoršilo. Když se však ráno po jeho návštěvě ve dveřích objeví dva strážní, hrdlo se mi stáhne ochromujícím strachem. Muži mi nasadí pouta, hrubě mě chytí za paže, vyvedou mě z cely a táhnou mě po schodech Toweru dolů až do kobky.

Vzduch tady je zatuchlý, a čím hlouběji sestupujeme, tím je také chladnější. Nekontrolovatelně se třesu, ale není to kvůli nízké teplotě. Urputně se snažím udržet bradu vzhůru, přitom však nejsem vůbec připravená na to, co se bude dít.

Dorazíme ke zvětralým železným vratům a já se připravuju na nejhorší. Navzdory mému očekávání se však v místnosti nenachází žádná mučírna. Jen stůl se židlí. A Benedict. Stojí pod nízkou sklepni klenbou a zkoumavě si mě prohlíží. Srdce se mi bolestivě sevře.

Stráže mě popoženou dovnitř. Vtlačí mě do nepohodlné kovové židle a teprve teď si všimnu druhé osoby v místnosti. Nitro se mi sevře ještě víc.

V rohu místnosti stojí Lyra. Výraz tváře má nečitelný, světlá plet vypadá bledší než obvykle. Tmavé vlasy si svázala do dlouhého copu a oblékla zelené šaty, které by jí za normálních okolností zdůrazňovaly oči. Nyní však její pohled působí prázdně, jaksi neživě. Na drobných ramenou jí spočívá Benedictovo sako, v němž se zdá ještě zranitelnější.

Její pohled mě bolí stejně jako ten Benedictův. Protože jsem totiž zradila i ji, tu, která se ke mně celé ty měsíce chovala laskavě. Protože mi v posledních dnech chyběla. Protože